

Σκέψεις πάνω στο κείμενο : ΠΩΣ ΠΑΡΑΚΙΝΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗ ΜΑΘΗΣΗ

(Μία σειρά 15 Μαθημάτων του DR. DREIKURS και BR. GRUNWALD)

Μερικές βασικές αρχές για τη λειτουργία μίας δημοκρατικής κοινότητας

ΕΡΩΤΗΣΗ: «Υπάρχει καμιά ιεράρχηση στις ανάγκες του παιδιού;

Μας απασχολούν περισσότερο απ' ότι χρειάζεται αυτές οι ανάγκες;»

ΑΠΑΝΤΗΣΗ : Τα παιδιά φαίνεται αρχικά να έχουν διαφορετικές ανάγκες απ' αυτές που έχει ο κάθε άνθρωπος. Ποιες είναι όμως; Στο βρέφος εμφανίζεται ως πρωταρχική ανάγκη η σύνδεση τους με την «μάννα-τροφό ». Αυτήν που ακούει το κλάμα του και καταλαβαίνει τις ανάγκες του. Το ταιΐζει , το κρατά καθαρό , το κρατά αγκαλιά, κλπ. Η μάννα είναι που κάνει τον πρώτο δεσμό μαζί του, αφού συνεργάζονται, για να επιβιώσει . Καθώς η μάννα συνδέεται με το παιδί της το διδάσκει παράλληλα το πως να συνδέεται κι αυτό μαζί της. Αυτή η πρωταρχική επαφή-επικοινωνία δίνει στο μωρό την ασφάλεια ότι ο κόσμος είναι καλός κι οι ανάγκες του εξυπηρετούνται. Έτσι νοιώθει ότι δεν κινδυνεύει...

Μέσα απ αυτήν την σύνδεση αναπτύσσεται το αίσθημα **ότι ανήκεις**, ότι είσαι ένα μέρος σε ένα σύνολο κι ότι είσαι χρήσιμος για αυτό. Αυτό είναι που ονόμασε ο Adler «GEMEINSHAFTGEFUEHL» (η αίσθηση ότι "κινούμαστε μαζί" με ένα ευρύτερο σύνολο).Αυτό είναι που αναπτύσσει και την διάθεση να συμμετέχει και να συμβάλει κανείς, στις ανάγκες της όποιας κατάστασης που δημιουργείται.

Αυτό διδάσκεται σταδιακά καθώς το παιδί μεγαλώνει. Από 2-3 χρονών και μετά και το παιδί μπορεί να συμβάλει , να βοηθά με το μέτρο των δυνατοτήτων του στην οικογένεια (πχ. Στρώνουμε όλοι μαζί το τραπέζι, Εσύ θα πας τις χαρτοπετσέτες)

Αν μεγαλώνουμε τα παιδιά χωρίς να αλλάξουμε το μοντέλο παροχής των προσφερομένων μας υπηρεσιών , είναι σαν να τα κρατάμε για πάντα «μωρά» , ενώ είναι 6,7.8, 10, 12 , κλπ χρονών .Τότε τα παιδιά γίνονται παράσιτα. Όταν φτάνουμε να κάνουμε τα πάντα για αυτά , τα αδρανοποιούμε. Τα μαθαίνουμε ότι κάποιος άλλος θα πρέπει να τα υπηρετεί . Έτσι χάνουν την αυτοεκτίμησή τους. Όταν τα χαϊδεύουμε ακόμα και στις πιο παράλογες απαιτήσεις τους, τα καθιστούμε ανάπηρα.

Συζητούμε τόσο πολύ για τις ανάγκες των παιδιών και δεν ακούμε τίποτα για το ποιες είναι οι ανάγκες των ενηλίκων. Κι όμως κι αυτοί έχουν τις ίδιες ανάγκες: να βρουν μια θέση στην κοινωνία σαν μέλη. ίσα και άξια. Είναι όμως λίγοι εκείνοι που το διαπιστώνουν αυτό. Όλοι κάνουν απεγνωσμένες προσπάθειες να βρουν για τον εαυτό τους μια θέση, και όσο περισσότερο προσπαθούν τόσο λιγότερο τα καταφέρνουν, επειδή **βρίσκουμε τη θέση μας μόνο εάν πεισθούμε ότι αξίζουμε όπως ακριβώς είμαστε, και αν βεβαιωθούμε ότι έχουμε οπωσδήποτε μια θέση στην κοινωνία μόνο και μόνο επειδή υπάρχουμε σ' αυτήν**. Κι αυτό είναι εντελώς ανεξάρτητο από τις καθημερινές μας επιτυχίες.

Αν δεν πεισθούμε για όλα αυτά, μπορεί πάντα να ζητάμε παραπάνω ή τέλος να χάσουμε και αυτά που έχουμε. Αυτό είναι το αποτέλεσμα των νευρωτικών σχέσεων που υπάρχουν στην κοινωνία που ζούμε, που μας εμποδίζουν να πεισθούμε ότι είμαστε αρκετά καλοί, όπως ακριβώς είμαστε. Σπρώχνουμε πειστικά ο ένας τον άλλον και ο καθένας μας τον εαυτό του. Δεν μπορούμε να πιστέψουμε ότι είναι δυνατόν να παρακινούνται οι άνθρωποι στην δράση, χωρίς να απειλούνται και να κάνουν αυτό που πρέπει, δίχως φόβο. Αγωνιζόμαστε για μια προσωπική υπεροχή, σαν να αναρριχόμαστε πάνω σε μια κάθετη γραμμή, και αυτό δεν μας αφήνει να ησυχάσουμε. Το αποτέλεσμα αυτού του αγώνα -που οφείλεται στην τρελή αναζήτηση της προσωπικής υπεροχής - γίνεται με πολύ άγχος . Έτσι γερμίζουν και τα ψυχιατρεία και οι φυλακές.

Υπάρχει όμως ένας καλλίτερος τρόπος να παρακινηθούν τα άτομα, για να αναπτυχθούν και να μεγαλώσουν με την επιθυμία να γίνουν χρήσιμοι στους γύρω τους να συμβάλλουν σ' ένα έργο και να αξιοποιούν τις δραστηριότητές τους. ..κι αυτό είναι Η ΙΣΟΤΙΜΙΑ.!!! Όχι εγώ πάνω από εσένα ή εγώ κάτω από εσένα. αλλά ο ένας πλάι στον άλλον ισότιμα περπατάμε σε μια οριζόντια γραμμή.

Έτσι μπορεί να αναπτυχθεί κανείς χωρίς τον τρομερό φόβο του να είναι ανεπαρκής. Σταματάμε να λατρεύουμε το "χρυσόμαλλο Δέρας" της επιτυχίας που δεν συνειδητοποιούμε πόσο ακριβά το πληρώνουμε. Σταματάμε το σύστημα του ανταγωνισμού, που αναπτύχθηκε στο τέλος της Φεουδαρχίας. Τώρα ο καθένας μπορεί να αναρριχηθεί όσο ψηλά θέλει, προσφέροντας στην ανθρωπότητα . Σαν αποτέλεσμα αυτού, δίνουμε στο παιδί το αίσθημα ότι είναι αρκετά καλό όπως είναι και σταματάμε να φοβόμαστε ότι τότε δεν θα προοδεύσει.

Εριφύλη Πασπάτη

(Σύμβουλος Ψυχικής Υγείας, Ειδικευμένη στην Αντλεριανή Προσέγγιση)